

Kitimoni – en kärlekshistoria

Den indiska kvällen är svart. Ett myller av stjärnor strålar intensivt, men ljuset når inte ner att lysa upp marken. Cikadorna omger oss med ett starkt gnisslande ljud. Schakaler tjuvar längre bort. Vi är på väg till en familj, som min vän Jaya känner. Han är sedan lång tid hemma i den här trakten. Men jag är bara en tillfällig gäst från Sverige. Vi snubblar fram i mörkret osäkra om var stigen går. En ljuspunkt syns en bit bort. Hoppas att det är det huset som vi ska besöka!

Väl framme frågar vi, men får veta att de som vi ska hälsa på bor

Kitimoni med yngsta barnet, Makesh.

längre bort i mörkret. Men nu blir det lättare. Två flickor från huset hittar till familjen och går före oss på stigen. De har en gungande fotogenlampa mellan sig, som den ena flickan bär. Den andra har sitt barn i famnen.

Jaya ropar in mot nästa hus vi stöter på. En dörr knirkar och en reslig man öppnar. Det är Anil. Hans ansikte skiner upp när han känner igen besökaren. Jaya har varit hans lärare, när han började skolan på Jagriti Vihara. Nu är han själv utbildad lärare, runt 30 år gammal. Hans fru Kitimoni kommer emot oss. Hela hon är ett stort leende, så nått i kroppen och så söt. Hon är kanske 20 år. På ryggen i en sjal har hon yngsta barnet som sover, en pojke med namnet Makesh. På den stora sängen som fyller upp nästan hela rummet sitter deras flickor Cilla och Sima. De kikar ängsligt på mig, som är vit i ansiktet och ser så ovanlig ut. Men deras mamma manar på dem att komma fram och hälsa. Hon är van vid vitingar på Jagriti Vihara, centret som svenskar och norrmän ofta besöker. Och Jaya är ju med, så det är tryggt.

Kitimoni bjuder på te i rostfria muggar, kex och rostade linser från ett plåtfat. Hon har ett eget lager med varor att ta av, för hon driver en liten affär, som hon inrett i verandan på huset. Fotogenlampan luktar och lyser. Det är tyst. Friden är stor.

Vi befinner oss i ett mycket enkelt, men rent och pryddigt rum. Väggarna är målade i ljusblått. På ett stort, högt skåp ligger några böcker. En TV skymtar under ett skynke. Men sällan finns elektricitet så att familjen kan se några bilder. Det är oftast strömlöst i trakten. En fläkt i taket har stannat. Framför en stor spegel står fotogenlampan. Fem planscher med färgglada hinduiska gudar sitter högt upp på väggen. Vita formpressade stolar är staplade ovanpå varandra i ett hörn av rummet. Nu lyfter Anil ut dem på den fria golvytan och vi gäster sätter oss bekvämt och tätt, medan värdfolket inte tycks ha en tanke på att sitta ner eller delta i tedrickningen.

Hela familjen, Kitimoni med maken Anil och barnen Cilla och Sima. Det tredje barnet, Makes, vilar på mammas rygg.

Familjefadern Anil står som i givakt med yllemössan på hela tiden. Jag frågar om skolan där han jobbar, och får veta att det är en ny statlig skola byggd för World Bank-pengar.

– Där finns 85 barn i åldrarna 5–11 år och två lärare. Men min kollega har ingen utbildning, så det är svårt att klara undervisningen för så många.

Jag fortsätter att fråga på engelska om lönen.

– Den ska vara 3 000 rupier i månaden. Men den betalas ut sporadiskt, kanske fem månader i efterskott.

– Jag tycker verkligen om att vara lärare. Jag förstår barnen och har tålmod, säger Anil med eftertryck.

Han är mycket mörkhyad men nu lyser en vit tandrad upp ansiktet. Han verkar nöjd med livet.

– Jag hoppas att skolgången gör, att Indien går framåt. När mina egna barn blir större, tänker jag satsa på skola lika mycket för flickorna som för sonen.

Kitimoni står i dörröppningen, går ut i köket, kommer in igen med mer te, och hela tiden ler hon. Vi kan inte tala med varandra, men jag kan le tillbaka och säga:

– Danjavad! Tack!

Den lille sonen gnyr i sömnen och rör på sig. Mamman knyter sjalen hårdare om bröstet, både för att han ska hänga kvar säkert och för att hon fryser lite. Både barnets kropp och sjalen värmer henne. Det behövs för det blir kallt när solen gått ner. Genom dörrspringan skimtar en motorcykel, som står i den taklösa förstugan, och över den en starkt lysande stjärna. En sådan välfärd!

Jag hade tidigare hört historien om kärleken som övervann alla hinder. Det är inte bara en skröna, för nu har jag mött makarna livs levande. Så här började det:

Kitimoni arbetade i köket på Jagriti Vihara när hon var 13 år, en söt och pigg flicka. Hon blev kär i en man som bodde i närheten, och han i henne. Varje kväll smög hon ut genom ett hål i muren och vidare ljudlöst på en slingrande stig i gräset och träffade mannen. Det här var högst hemliga möten i åtta månader.

Men en dag kom Kitimoni till Jaya och grät hejdlöst. Jaya tänkte att hon kanske blivit ovän med husmor och fått bannor. Men nej! »Jag är kär i en man och han säger att vi inte kan gifta oss för vi är

av olika kast«, snyftade flickan och stirrade ner på sina nakna fötter. Jaya blev rörd av tårarna. Men han förstod allvaret och sa: »Nej det går ju inte förstår du. Glöm honom! Det är inget att bygga på. Det går över.« – »Nej!« ropade flickan utom sig av förtvivlan.

I det området var maoistgerillan mycket aktiv. När den kallade till möte på något hemligt ställe i skogen, vågade byborna inte annat än att gå dit. Några dagar efter Kitimonis utbrott kom inbjudan till möte. På kvällen samlades en mängd människor i skogen. Kitimoni var där och hennes far. När hon såg att också mannen hon var kär i var där, började hon gråta häftigt. Gerillaledaren frågade varför hon grät. Kitimoni snyftade fram att hon älskade den mannen som står därborta, men att de har olika kast. Ledaren frågade om hon haft fysisk kontakt med mannen. »Ja«, svarade hon och grät ännu mer. Då fick mannen samma fråga. Också han svarade »Ja«.

Gerillaledarens ord kom strängt ur mörkret: »När du älskar betyder kast ingenting. Och när ska ni gifta er?« Frågan blev hängande i luften.

Kärleksparet befalldes att ställa sig på knä. Sedan fick hon fyra piskrapp på ryggen och han åtta. Det var straffet som utmätts för deras förbindelse utan att vara gifta. Därefter kallades flickans far fram. Också han måste falla på knä. Han fick åtta piskrapp för dotterns omoral. Det var ju tydligt att han försummat hennes uppfostran.

Hela den omgivande naturen höll andan när sedan gerillaledaren gifte ihop de två slagna, gråtande och skamsna ungdomarna. Människorna där i nattens mörker var bröllopsvittnen. Kitimoni fick röd färg i hårfästet vid benan, som en gift kvinna ska ha. Ledaren skrev ett intyg och tillkännagav att Anil och Kitimoni nu är äkta makar, man och hustru.

Brudgummen kom inte på en vit häst. Brudens ansikte var inte dolt av en slöja, men hennes ögon var fördunklade av tårar. Ingen

hade arrangerat deras äktenskap, som annars är brukligt. Kärleken kom först och giftermålet efteråt – som en alldeles oväntad och oplanerad händelse. Ingen fotograf tog ett bröllopsfoto där i djungeln. Men Kitimonis och Anils kärlek består, det kunde vi märka som fick hälsa på en kväll i deras hem, nu välsignat med tre små barn.

När vi återvänder till Jagriti Vihara igen, är det mycket lättare att ta sig fram. Månen har stigit upp på natthimlen. Det är så ljust att vi hittar en genväg i gräset. Genom en öppning i muren bakom köket kommer vi in på området. Hålet finns alltså kvar – och kärleksstigen. (Den syns på sidan 11).

Cilla och Sima framför ett par av grannarnas barn, som gärna ville vara med på fotot.